

LA FARGA

REVISTA DE SALT

ANY XIII · NÚM. 122 · MAIG/JUNY 1991

**El Mas Llorens:
de Mas Fortificat
a Museu de Salt**

Amics lectors,

"Vida del Casal" va ser una secció habitual de la nostra Revista durant una sèrie d'anys. Els qui porteu temps com a socis de la casa, i, per tant, com a lectors de LA FARGA, ho deveu recordar. S'hi ressenyaven les activitats desenvolupades, s'hi anunciaven els actes a celebrar, s'hi publicaven fotos.... S'intentava, en definitiva, que reflectís tot l'ambient social del Casal. Tenint en compte que la immensa majoria dels destinataris de la Revista (1.500 exemplars cada número) són els més de mil tres-cents socis amb què compta el Casal, penso que aquesta secció tenia el seu interès i que s'hauria de recuperar. Val a dir que, si en un moment determinat va deixar de publicar-se, fou senzillament per manca de la persona adequada per portar-la endavant; algú que, vivint les activitats i les interioritats del Casal, volgués traslladar-les sobre el paper per ser publicades.

Us suposo assabentats, per altra banda, que ja tenim nou President. El company Ferran Màrquez ha substituït Emili Crous en la direcció del Casal de Jubilat. Per cert que vaig assistir l'altre dia a una reunió de la Junta sota la nova presidència i us he de dir que vaig quedar impressionat per l'entusiasme, l'empenta i les ganes de fer coses de Ferran Màrquez. Es va tractar de projectes, de programes, de l'organització de festes i balls socials, de campionats, d'excursions, de teatre.... i també de reformes i millores al local, de despeses, d'inversions.... I és que el Casal és tot un món, amics. Un món ple de vida: "Vida del Casal", vet-ho aquí, aquell espai de LA FARGA que, aprofitant el nou impuls que augurem al Casal, hauria de recuperar el seu lloc en aquestes pàgines.

Ala redacció de LA FARGA hi ha una plaça vacant: la de redactor de "Vida del Casal". Qui s'hi apunta? Serà benvingut.

Fins a la pròxima, rebeu una salutació ben afectuosa.

Josep Cristòfol i Darné

Feina ben feta? Ben feta o no tant, allà està a la vista de tothom. Les hores que s'hi han esmerçat es veuen i, si es vol, sempre en queda de feina per fer. Les Deveses són molt grans i amb temps i voluntat aniran canviant.

Tot això vé a tomb perquè alguns admiradors de l'obra: el Pla dels Socs, la presa Massana, la bassa dels ànecs... que solen opinar, diuen, molt bé! I per què no feu això? I per què no feu allò? no sé si donant a entendre que cobrem i, per tant, el temps no compta, o que la nostra voluntat és il·limitada. Jo que no solc callar-me'n gaires, tinc una resposta ràpida: què espereu a fer-ho? agafeu una galleda i regueu-los, veniu a les 8 del matí, els dissabtes, i serem més colla. Si us haig de ser franc, d'aquests ideistes -no idealistes- no n'he vist cap, a les Deveses, amb una eina a la mà. Tampoc els necessitem.

Ino els ho recrimino, vivim en una societat, la màxima aspiració de la qual és el benefici que es pot treure de tota participació. Només entenem que si la font no raja no cal manxar i que tot esforç que no sigui lucratiu és cosa de quatre il·lusionats.

Ara, però, jo també faria una petició. Que quedi entès que no depèn de mi la seva execució, vull dir del meu treball personal. Tenim un Pla dels Socs que fa goig -ho diu tothom-, quant s'acabi la font, les taules i l'engraellat per a fer-hi l'arròs o les costelles, hauria

de ser el toc final. A conservar-lo i disfrutar-lo.

La meva petició és la següent: tenim un riu Ter abandonat -per no dir marginat- que amb "quatre quartos" podria ser el complement que completés el Pla dels Socs. Fer una petita presa a l'alçada de la Nestlé amb els mateixos rierencs del riu, no gaire res, amb una màquina apilar rierencs a tota l'amplada del riu i d'una alçada d'un metre n'hi hauria prou. Penseu en l'atractiu que seria per a petits i grans poder-hi barquejar?

Ajuntament de Salt: amb una màquina i poques hores de feina tindriem unes Deveses amb totes les atraccions que moltes vegades anem a buscar lluny i que tindriem a l'abast de la mà. Poca benzina gastada pels que van carregats o no els agrada caminar i un retorn a casa sense el perill de les carreteres.

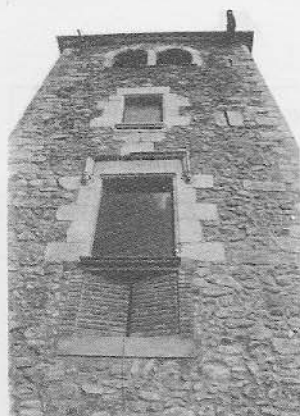
Bé, he dit "quatre quartos", però els que haurien de tenir l'última paraula serien els experts en riudes, no fos cas que a la primera crescuda del riu, haguessin d'anar a buscar tots els rierencs a l'Estartit. Us imagineu un mirall d'aigua d'aquella superfície? No fariem la competència a Banyoles però tampoc no cal, per ambientar les Deveses ja n'hi hauria prou.

R. Torramadé

A LA TAULA DE LA FARGA

* Josep M.ª Oliveras i Oliveras, el company de redacció que en els darrers anys ha desenvolupat, entre d'altres, les tasques de coordinació de tot l'equip que intervé en la confecció de la nostra revista: Consell de Redacció, col·laboradors, fotògrafs, corrector, compaginador, impremta, distribució, etc... ens ha deixat per motius professionals que l'han dut a traslladar la seva residència a la ciutat comtal. En un acte íntim, en el curs d'un sopar celebrat en un restaurant del nostre poble, el Consell de Redacció va voler agrair al bon amic Josep M.ª Oliveras el seu treball continuat i eficaç que, indubtablement, ha fet sentir els seus efectes en la bona marxa de LA FARGA. Des d'aquí li desitgem -com es mereix- els màxims èxits en la seva nova etapa professional.

* Per substituir Josep M.ª Oliveras en la coordinació de l'equip de la revista, s'ha incorporat a LA FARGA M.ª Helena Romagós i Ribot. Benvinguda!!

ANY XIII/Núm. 121
Maig/June 1991

PORTADA
Mas Llorens

LA FARGA/Revista de Salt
EDITA/Casal de Jubilats de Salt.
DIRECCIÓ/Josep Cristòfol i Darné
COORDINACIÓ/M.ª Helena Romagós i Ribot
CONSELL DE REDACCIÓ/Josep Cristòfol i Darné, Guillem Terribas i Roca, Lluís Mateu i Riera, Joan Boada i Reig, Jaume Bosch i Termes, Martí Fita i Casals, Eva Escuin i Dilmé, Miquel Angel Ferrer i Fluvia, Agapit Alonso i Pont, Sebastià Parra i Nuño i Xavier Alberch i Fugueras.
COL·LABORACIÓ HABITUAL/Antoni Brugués, Pitu Geli, Josep Guardiola, Maria Mercè Sánchez, Pili Fernández, Biblioteca Municipal Jaume Ministral i Masià i Maria Bramon.
COL·LABORACIÓ EN AQUEST NÚMERO/Salt Verd, Andreu Bover, Ramon Artal, Miquel Berga i Narcís Soler i R. Torramadé.
COMPAGINACIÓ /Xarli Terribas i Roca.
CORRECCIÓ I ESTIL/Toni Ruscalleda .
FOTOGRAFIA/Jaume Ollé i Martí Artalejo.
DISTRIBUCIÓ/Pitu Geli
ADMINISTRACIÓ/Joaquim Boada i Reig.
TIRADA/1,500 exemplars
REDACCIÓ/Passeig Verdaguier, 1
Tels. 23 04 98 - 23 85 78
IMPRESSIÓ/Impremta Pagès, S.A.
c/. Eixample, 8 - Tel. 42 01 07
DIPÒSIT LEGAL/GI/356-79

LA FARGA NO SE SOLIDARITZA
NECESSARIAMENT AMB LES OPINIONS
EXPRESSADES EN ELS SEUS ARTICLES
SIGNATS I QUE PUBLIQUEM
NTEGRAMENT RESPECTANT L'OPINI
DEL SEU AUTOR.

LA FARGA AUTORITZA LA REPRODUCCI
DELS SEUS ARTICLES, SEMPRE I QUAN
S'INDIQUI CLARAMENT LA SEVA
PROCEDENCIA.

PREMI TRES DE MARÇ DE 1989

La Farga: Porta oberta

D'ençà del naixement de LA FARGA, primer com a butlletí del Casal de Jubilats i després com a Revista de Salt, la nostra publicació ha estat sempre oberta a la pluralitat i a les diverses iniciatives sortides de dintre de la societat saltenca.

Hem mantingut la col·laboració amb entitats culturals, esportives, cíviques i ciutadanes,

Si fem un índex de col·laboradors veiem que aquest és important i que la Revista manté un ampli ventall en el sentit democràtic i català que sempre ha inspirat la revista.

Dues proves d'aquesta porta oberta que ha de significar LA FARGA són: Per una banda la distribució dins la nostra Revista dels "Quaderns d'Història de Salt", que edita el Taller d'Història Local. Es tracta d'una publicació quadrimestral elaborada per l'equip del Taller d'Història, que compta amb la col·laboració d'entitats i empreses, però que necessita un canal de distribució. S'ha arribat a una entesa mútua perquè 3 vegades l'any, dintre de la FARGA s'inclouguin els respectius números

del Taller d'Història cada vegada que apareguin. Així ho heu trobat al número del passat mes d'abril. Amb això aconseguim dues coses: divulgar d'una manera seriosa i científica la nostra història local (que és rica) i donar al soci un servei més en forma de publicació.

Per altra banda una mostra d'aquesta obertura són els debats i col·loquis que també periòdicament programa la nostra revista a l'entorn de temes ciutadans que cal debatre entre tots els saltencs interessats per la vida del nostre poble.

El darrer d'aquests debats ha estat sobre "Les Eleccions Municipals 91 a Salt". Un debat fet al Casal amb els alcaldables a l'ajuntament dels diferents partits. Un debat obert a la participació de tots per sentir-nos ciutadans d'aquest poble i alhora opinar i conèixer el que ens proposen aquells que han de governar el nostre poble.

SUMARI

CARTES AL DIRECTOR.....	2	TEVA/MEVA	
A LA TAULA DE LA FARGA.....	2	Pere Teixidor.....	12-13
EDITORIAL		TEMA CENTRAL	
La Farga: Porta oberta.....	3	El Mas Llorens, de mas fortificat a Museu de Salt.....	14
CRÒNICA		El Mas Llorens: un servei per Salt.....	15
Debat eleccions.....	4	Un Museu a Salt?.....	16-17
ELECCIONS 91		Projectar la restauració del Mas Llorens.....	198-19
Resultat final.....	5	Els Museus: Finalitats o instruments.....	20
EL DIAMANT DE LA PLAÇA		Un Museu de Salt i un museu dels recursos hidràulics.....	21
Del «Tirant lo Blanc»		CLUB PETANCA SALT	
al triomf.....	6	Activitats del Club.....	22
IMATGES		RECULL	
Mites.....	7	Notícies vàries.....	22
EL PETIT ESPORT		CAGAFERRO	
Xevi i Marc Puigdemont.....	8	L'acudit foll.....	23
D'ACÍ I D'ALLÀ		Esports de Farga.....	23
El colpase del trànsit.....	9		
LA CAPSA DE VIDRE			
Tot buscant un nom.....	9		
FINESTRA OBERTA			
Parallamps radioactius.....	10-11		

la farga

REVISTA DE SALT

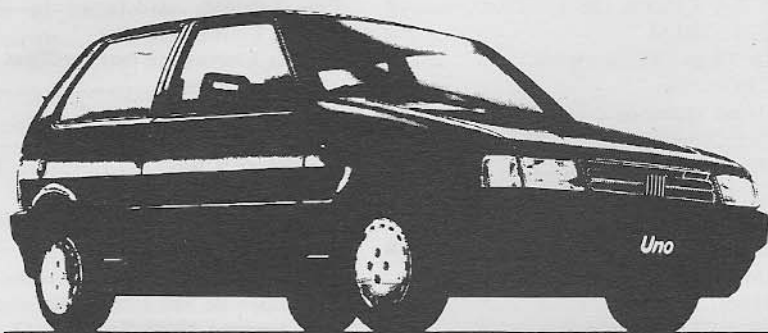

El dia 16 de maig va tenir lloc, al Casal de Jubilats de Salt, el debat organitzat per La Farga, Revista de Salt, sota el títol de MUNICIPALS '91, amb la participació dels caps de llista de les distintes formacions polítiques que es van presentar al poble, i que foren: X. Coromines, PSC; P. Mas, CiU; F. Montalbán, IC; C. Buenaventura, CUP; J. Paulí, ERC; A. López, CDS; I. Ballbona, PP.

El debat, amb una durada de tres hores i mitja, comptà amb l'assistència d'unes dues-centes persones i la participació del públic fou per escrit, mitjançant una butlleta que va repartir l'organització. En total es recolliren 51 butlletes amb un total de 75 preguntes que respongueren els responsables dels diferents partits.

El debat fou transmès en directe per RÀDIO SALT.

Introduce la pasión en tu vida.

Ya está aquí. Esperándote en tu Concesionario. La pasión por el nuevo Uno.

Nuevo Fiat Uno.

Te va a sorprender porque es único en funcionamiento. Económico, brillante y deportivo. Definitivamente quedarás envuelto en la pasión del Uno. No retrases más la cita con la pasión de tu vida. Ven ya a tu Concesionario y elige una versión para tu pasión. P.V.P. desde 998.000 Ptas.

Uno, che passione!

Concesionario Oficial:
VITSA, S. A.

Exposición y Venta: Avda. Sant Narcís, 28.
Tel. 24 12 12.

GARATGE INTERNACIONAL
ROBERT VIDAL, S.A.

Servicio Oficial Postventa y Recambios.
Ctra. Girona-Angles (Afores Salt). Tel. 24 30 62

FIAT
TECNOLOGIA LIDER

Resultat final

COL. LEGI	D-S-TAULA	PSC	CiU	IC	ERC	PP	CUP	CDS	BLANCS	NULS	TOTAL	CENS	% PART.
CAN PAMXUT	1-1-U	222	334	27	102	9	39	22	7	2	764	1230	62,11
LA FARGA	1-2-U	128	252	26	90	9	26	1	12	3	547	895	61,12
LA FARGA	1-3-U	288	174	78	60	7	13	15	6	2	643	1149	55,96
SANTALO	1-4-A	189	128	35	40	10	9	3	5	0	419	712	58,85
SANTALO	1-4-B	231	185	30	50	10	13	3	10	0	532	857	62,08
LA FARGA	1-5-A	171	101	30	18	11	7	6	9	0	353	699	50,50
LA FARGA	1-5-B	238	112	52	36	15	4	13	3	0	473	853	55,45
SGDA. FAMILIA	1-6-A	158	101	36	22	9	6	11	2	1	346	615	56,26
SGDA. FAMILIA	1-6-B	187	108	34	24	12	17	12	7	0	401	761	52,69
PLA	1-7-U	266	159	44	63	8	40	14	9	3	606	1087	55,75
PLA	1-8-U	153	159	21	75	7	13	5	3	9	445	773	57,57
SGDA. FAMILIA	2-1-A	122	133	21	30	6	7	10	6	2	337	580	58,10
SGDA. FAMILIA	2-1-B	144	166	14	33	4	6	5	4	3	379	655	57,86
COOPERATIVA	2-2-U	225	264	44	56	8	14	8	5	10	634	1142	55,52
COOPERATIVA	2-3-U	230	189	111	69	14	18	8	3	4	646	1212	53,30
SGDA. FAMILIA	2-4-U	166	140	16	42	15	13	5	3	1	401	1153	34,78
LA FARGA	2-5-U	123	257	19	63	3	12	3	4	1	485	797	60,85
COOPERATIVA	2-6-U	234	78	31	23	19	11	16	3	1	416	834	49,88
TOTALS		3475	3040	669	896	176	268	160	101	42	8827	16004	55,15
% S/VALIDS		39,56	34,60	7,62	10,20	2,00	3,05	1,82	1,15				

El passat 26 de maig van tenir lloc a Salt, com arreu de l'Estat, la celebració d'eleccions municipals per a renovar el consistori.

Aquestes eren les terceres eleccions democràtiques d'ençà de la segregació de Salt de Girona, l'any 1983.

Com a notes més destacades, cal assenyalar:

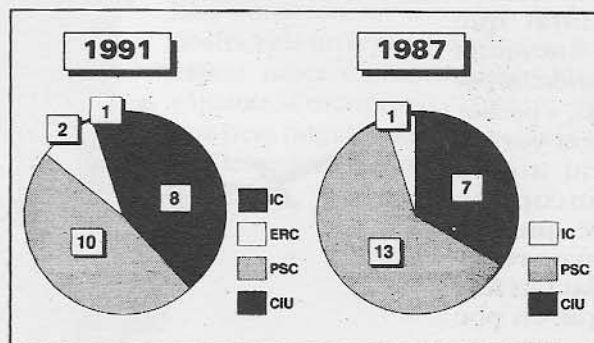
1) L'alta abstenció, un 44,85%, això ha de motivar els polítics a preguntar-se per què un nombre tan alt de persones es desenten de la participació política i de la vida municipal, en concret.

2) La pèrdua de vots del partit dels Socialistes de Catalunya (Salvador Sunyer es retirava de la vida política...)

El PSC va ésser el partit més votat, 10 regidors, però va perdre la majoria absoluta, que a Salt són 11 regidors.

3) L'entrada, per primera vegada després de l'any 1939, d'ERC al consistori, amb 2 regidors.

Adjuntem el total de resultats, així com el nombre de regidors obtinguts per cada partit.

NOMBRE DE REGIDORS

PSC	10 REGIDORS
CiU	8 REGIDORS
IC	1 REGIDORS
ERC	2 REGIDORS
PP	0 REGIDORS
CUP	0 REGIDORS
CDS	0 REGIDORS

Total 21 REGIDORS

ORGANITZACIÓ PROFESSIONAL IMMOBILIÀRIA

- Agència de la propietat immobiliària
- Administració de finques
- Gestoria administrativa

DECLARACIÓ DE RENDA. podeu solucionar els vostres dubtes
NACIONAL HISPÀNICA, S.A. - MULTIMAR - CAIXA
ASSEGURANCES - INCENDIS - ROBA TORIS - VEHICLES - ETC..

Passeig Paisos Catalans, 147 - Tel. 24 44 49
17190 SALT

Sport Garatge, s.a.

JOSEP CASALS

Reparacions
Engrassaments
Neteja

Passeig Marquès de Camps, 5
Tel. 23 33 11 SALT

Subministres Catalunya, s.l.

VOLVO

Camions i Autobusos

Passeig Marquès de Camps, 3 - Tels. 23 33 11 - 23 78 83
SALT

Del "Tirant lo Blanc" al triomf

Ja és simptomàtic de la nostra manera de ser que el "Tirant lo Blanc", la gran novel·la universal catalana de cavalleries, apareguda fa cinc-cents anys, acabi de la manera que s'acaba:

"En Tirant, de victòria en victòria, netejava l'Imperi grec dels últims tàrtars que hi quedaven, i ja se'n tornava en triomf a la ciutat de Constantinoble per celebrar-hi les bodes amb la Princesa, de qui s'havia hagut de separar l'endemà del prometatge. Quan només li faltava una jornada per arribar-hi, s'aturà en una ciutat que s'anomena Andrinòpolis, i passejant vora el riu atrapà un cop d'aire, que pesca un refredat tan fort que en poc temps moria..."

Hi ha pobles tradicionalment perdudors acostumats a molts anys de desert i a severes decepcions, que mai no arriben a establir-se a la terra promesa. Pensem en els palestins, en els Kurds, o en col·lectivitats tan castigades com Bangladesh. Igual que el nostre Tirant, aquests pobles no han pogut entrar -almenys fins ara- triomfalment a la seva Constantinoble, tot i haver fet mans i mànigues per arribar a les portes d'entrada. Qualsevol "cop d'aire" provocat amb mala jeia els n'ha foragitat. Però saben empassar-se -si us plau per força- la derrota sense debilitar-se com a poble, sinó tot al contrari. I aquesta és, paradoxalment, la seva victòria.

Quan les victòries tenen molta lògica, acostumen a ser

victòries faraòniques i esclafadores de la prepotència econòmica. Quan les victòries són més simbòliques que reals, tenen el gust del suc popular més genuí, perquè són pastades amb les contradiccions i utopies dels avessats a no guanyar mai, dels que saben que el dia que deixin de lluitar deixaran d'existir. D'això els catalans també en sabem alguna cosa, nosaltres que l'Onze de Setembre "celebrem" una derrota.

El llibre de cavalleries de fa cinc-cents anys tenia prou vivesa per fer que al final, Carmesina, la princesa enamorada del Tirant,

veient-lo mort, li esclatés el cor i morís també per anar-se'n amb l'estimat: "Amor cruel, que no els ha unit en vida/després de morts els tanca en el sepulcre". En canvi avui, la competitivitat ferotge i gens cavalleresca per triomfar sobre els altres al preu que sigui, buscaria un final feliç de telefilm americà per tapar i oblidar el drama de tantes Princeses -o nacionalitats- que mai no arribaran a ser reines.

Miquel Àngel Ferrés

Els actes de la setmana cultura de Sant Jordi foren els següents:

Diumenge, 21 d'abril: Animació cultural, jocs i gresca amb el grup Saragata i l'espectacle "A ballar toquen". Organitza: Agrupament Escolta Sant Cugat i el Moviment Rialles de Salt, Pl. Verdader.

Dilluns, 22 d'abril: Debat obert: "Què va dir, què va fer, qui va ser Josep Pla". Amb la participació de Lluís Bonada, periodista i biògraf de J. Pla, i de Ramon Sala, Senador. Moderador: Miquel Berga. Biblioteca Ministral i Masià.

Dimarts, 23 d'abril: Parades de llibres i roses al passeig Ciutat de Girona. Lliurament de lots de llibres a les escoles de la Vila a la Biblioteca Ministral i Masià.

Dijous, 25 d'abril: Concert de primavera a càrrec de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà. Les Bernardes.

Conferència: "L'energia solar a debat" a càrrec de Joan Miró. Exposició i vídeos del V Aniversari de Txernòbil. Organitza: Salt Verd.

Divendres, 26 d'abril: Conferència: "L'estat actual de les energies renovables", a càrrec de Jaume Serrasolses. Organitza Salt Verd. Escola d'Adults.

Dissabte, 27 d'abril: Inauguració de l'exposició Rehabilitació del Mas Llorens al Museu dels Recursos Hidràulics-Museu de Salt.

Diumenge, 28 d'abril: "El cursa popular a l'alba". Organitza: Sport Ciclista Salt.

Dilluns, 29 d'abril: Debat: "La postguerra a Salt: la vida quotidiana". Organitza Taller d'Història de salt.

Dimarts, 30 d'abril: El Talleret de Salt presentà l'obra "Com un magritte", de Tom Stoppard. Pavelló Municipal d'Esports.

Mites

La setmana del 25 d'abril al 2 de maig d'aquest any, els crítics cinematogràfics de Girona, vàrem organitzar la Segona Setmana de Crítica, i entre projeccions de pel·lícules, presentacions de llibres i homenatges (a Ferrater Mora), també es va fer un debat sobre els mites. I és sobre aquest debat que avui us voldria parlar, que es va dur a terme en el Cinema Catalunya 3.

Hi vàrem participar crítics de Girona i Barcelona, com Alex Gorina, Imma Merino, Josep Mir, Víctor Aleixandre, Josep Lluís Fece i de moderador el que escriu aquestes ratlles. D'entrada dir-vos que tots érem cinèfils, però la sorpresa és que no tots érem mitòmans. Prèviament i després del debat es va projectar la "mítica" pel·lícula en versió original "Casablanca". Agafant l'excusa d'aquesta pel·lícula es va debatre el fet de l'existència dels mites. I es varen dir coses com que els mites no obligatòriament han d'ésser de qualitat i al mateix temps populars, com per exemple el cas de la pel·lícula "Ciudadano Kane", que és un mite de qualitat però en canvi no és popular (Víctor Aleixandre). Els mites no es creen, es fan, i de vegades d'una manera estranya i sense cap promoció, com podria ésser el cas d'en J.R. i Dallas (J.Ll.

Fece). L'única persona del debat que es va declarar mitòman obertament va ésser la Imma Merino, i la seva feblesa és la Hepburn. Per altra banda, en Josep Mir es va definir dient que ell és cinèfil però no mitòman, trobava fins i tot que Casablanca no era pas una pel·lícula

un mite i que el mite és "una imatge idealitzada que sobreviu a diferents èpoques" i que un mite per ser-ho ha de superar diverses generacions.

Però, potser una de les definicions que es varen donar en aquest debat i que en definitiva pot servir per a molts és que el "gran mite és el cinema en si".

He volgut parlar d'aquest debat i de les definicions que es varen donar sobre els mites, perquè d'una manera o altra, tots hem tingut els nostres mites i tots, també ens han donat en un moment de la nostra vida un sentit per viure-la, ja essent mites cinematogràfics, de cantants, d'escriptors o de persones que hem tingut molt a prop. De fet són les nostres referències.

que l'entusiasmés. Alex Gorina, per la seva banda, va dir coses com que els mites per a molts ho són sense conèixer-los, com el cas de Chaplin, que ja tothom dona per fet que és

Guillem Terribas i Roca

**Emili
Crous**

ENVELATS

LLOGUER DE CADIRES • ENVELATS
ADORNAMENTS • PISTA PARQUET

Sant Jaume, 18 - Tel. 24 16 47 - **SALT** (Girona)

Fàbrica de miralls
Col·locació i instal·lació
Especialitat en vidrieres artístiques
Finestres de Celosia
Mampares per a Bany

SOLARS.A.

DISTRIBUIDOR

C/. Joan Maragall, s/n. - Zona Esportiva
Telèfon 23 58 11 - **SALT**

Xevi Puigdemont

Nom i cognoms: Xevi Puigdemont i Torremilans.
Data de naixement: 8-4-70
Lloc: Salt
Signe: Aries
Estudis: 2n. de FP
Esports: Trialsin, Trial i Cros
Club: M.C. Raig Salt
Títols: Any 1985: 5.è de Catalunya i Espanya en Trialsin.
 Any 1986: Campió Provincial de Catalunya i Espanya a Santigosa, en categoria juvenil.
 Any 1987: 1er. a Santigosa en categoria individual. Dins el campionat Provincial obté el primer lloc, obté també el 3er. de Catalunya i el 3er. d'Espanya.
 Any 1988: 13è. lloc en el Campionat d'Espanya, proves mundials a Itàlia, França, Suècia, Àustria, Finlàndia; obté el 28è. lloc com a millor classificació.
 Any 1989: Campionat d'Espanya, 10è. lloc.
 Any 1990: Especialitat Cros. 2n. a Riudellots, 1er. a Ripoll, 3er. a la Bisbal i a Fonellosa, i molts altres títols fins al dia d'avui.
Esponsors: Gas-Gas, Remoto, Pericot i Auto Escola l'Estel.
Pilot que admira: Santi Piella
Tipus de música: Ràdio Futura
Plat preferit: Espagueti
Color: Vermell
Supersticions: Cap

Marc Puigdemont

Nom i cognoms: Marc Puigdemont i Torremilans
Data de naixement: 30-4-72
Lloc: Salt
Signe: Taure
Estudis: BUP i Delineació Industrial
Esport: Trial i Trialsin
Club: M.C. Raig Salt
Títols: Any 1986: Campió d'Espanya (Trialsin) Sots-Campió del món.
 Any 1987: Campió d'Espanya (Trialsin), 5è. del món.
 Any 1988: Campió provincial (Trial) 8è. de Catalunya
 Any 1989: Campió provincial, 1er. als tres dies de Santigosa, 1er. classificat espanyol al sis dies d'Escòcia.
 Any 1990: Campió provincial. Sots-Campió de Catalunya. Sots-Campió d'Espanya. 1er. als tres dies dels Cingles.
 Any 1991: Ha passat a la categoria sènior. 3er. a la Bisbal, prova campionat d'Espanya. 5.è a Bilbao.
Esponsors: Gas-Gas, Remoto, Pericot i Auto-Escola l'Estel.
Pilot que admira: Amos Bilbao
Tipus de música: The Cure, Ramoncín.
Plat preferit: Magdalenes amb llet
Color: Blau
Supersticions: Cap.

Trobar una família que comparteixen tots la mateixa afició pel món de la moto, difícil se'ns faria.

Els Puigdemont en són un bon exemple, i els dos fills grans, Marc i Xavi, estan aportant grans satisfaccions a la seva casa comercial, GAS-GAS, i si ho han d'agrair a algú, aquests són els seus pares, en Josep i la Mari.

Marc i Xevi, podríem recordar els vostres inicis en Trialsin, però jo crec que és millor passar directament al tarannà de les motos, que és allà on us moveu avui en dia.

Com us va arribar aquesta dèria per les dues rodes?

(Marx i Xevi): GAS-GAS crec que té molt a veure que ens agradessin tant les motos... érem com una família que sortíem els diumenges, entre d'altres hi havia en Pibertat i en Casas, (ells dos van ser els creadors de la moto), fèiem sortides molt maques i ens ho passàvem d'allò més bé.

Marc, sempre has corregut amb GAS-GAS?

Sí, sempre i penso fer-ho tot el temps que estigui en actiu.

No ho diguis tan alt, podria sortir una marca que et fes altres ofertes!

T'asseguro que molts pilots em pregunten si l'any que ve continuaré amb aquesta marca, i sempre responc que sí, si GAS-GAS deixés de recolzar-me jo també deixaria de córrer.

Déu n'hi do, que fidel que ets a GAS-GAS!

Sí, per la senzilla raó que gràcies a ells sóc on sóc.

Penses de la mateix manera que el teu germà envers la casa comercial?

(Xavi): Sí, perquè l'ajut material i moral que ens dona és molt important, i no voldria deixar de costat el taller de motos PERICOT, que ens permet posar la moto a punt abans i després d'una competició.

Ja que parlem

d'ajuts que heu rebut, què me'n diríeu dels vostres pares?

(X. i M.): Pensa que quan érem petits ja ens varen comprar un moto, i ells ens portaven a les competicions pagant totes les despeses, ja que GAS-GAS encara no existia.

a les discoteques...

Xevi, tu en canvi, sols ser molt nerviós, això va comportar el canvi de trial a motocros?

(X): Sí, potser sí, en Josep M.ª Pibernat és una de les persones que em va aconsellar fer el canvi per la meua manera de ser.

Per últim, a tots dos va dirigida la pregunta: festegeu?

No, per ara no.

I si un dia la noia dels vostres somnis us demana que deixeu d'anar en moto, què respondríeu?

(X): Depèn de lo guapa que fos, hauria de ser-ho molt i molt, però tot i així dubto que deixés la meua passió per una noia.

(M): Jo crec que mai em podria enamorar d'una noia que m'arribés a dir allò de "la moto o jo".

Marc i Xevi, molta sort sobre la moto, i quan trobeu la mitja taronja desitjo de tot cor, que li agradi el meravellós món de les dues rodes.

Pili Fernández.

El colapse del trànsit

La circulació i l'aparcament han esdevingut uns dels temes més punyents de la nostra societat.

On aparcar? Circular per on? Quina carretera agafar? Per on passar? Arribem a l'hora? Tot són interrogants que diàriament ens fem els ciutadans.

També a les passades eleccions municipals els problemes de la circulació han estat uns dels temes bàsics i més agressius de la campanya. A Barcelona i ja no diguem a Madrid o a les grans capitals.

I a Girona, el caos del trànsit el vivim cada dia, no sabem quan trigarem d'anar d'una punta a l'altra de la ciutat ni quan trobarem aparcament.

I a Salt, encara que en menor grau, si fa no fa, el problema del trànsit i la circulació cada dia és més accentuat.

Tothom coincideix en la manca d'aparcaments, en la necessitat de restringir els cotxes, a posar fre al soroll de les motos, a fer àrees per a vianants, a millorar el transport públic, a fer aparcaments dissuasius als afores de les ciutats, que s'ha de deixar el

cotxe i anar a peu... Els propòsits són en general coincidents, però la realitat és que ens trobem cada vegada més amb unes ciutats col·lapsades, on les places d'aparcaments són tan escasses que ja han esdevingut un dels negocis més productius i de rendibilitat per a tot inversor immobiliari.

I el nombre de cotxes, mentrestant, creix. I les noves matriculacions. El cotxe és un signe de prestigi, i vulguem o no, és una perllongació del nostre entorn familiar. El cotxe, el necessitem i alhora és un signe de projecció social.

Per això, la majoria som escèptics davant dels qui diuen tenir solució per al problema dels cotxes a les ciutats.

És que n'hi ha, de solució? Perquè, vulguem o no, ens hem acostumat a fer servir el cotxe fins i tot per als desplaçaments més intrascendents i innecessaris, i fins i tot molts, quan surten al camp a fer una costellada, han de posar el cotxe i la barbacoa junts, si no, no se'n sabrien avenir. Per tant, si la conducta humana és així, difícilment trobarem solucions màgiques per al problema de la circulació i el cotxe.

Tot buscant un nom

Aquest article és per llegir a poc a poc; m'explicaré, estic buscant un nom, i és el següent: com hem d'anomenar avui dia a les persones importants que intenten influenciar i manipular en un cert moment una determinada cosa per al seu propi benefici. Estic buscant un nom... Jo he trobat la paraula cacic... però sembla que avui dia la paraula està desfasada.

Sovint, persones influents i amb poder es transformen en elements de pressió davant d'un determinat assumpte, i donada la prepotència d'aquests, molts són qui es disposen a negociar, i la major part de les vegades la part més feble transigeix. I això no és caciquisme per part de determinats personatges que tenen poder respecte als altres? Avui dia aquestes persones reben noms ben diferents d'aquells de principi de segle. I aquí a Salt n'hi ha més d'un. I és curiós, com hi ha alguna persona que no els hauria d'acceptar i en canvi els té perfectament assimilats, i diuen que són líders de tal cosa, caps de no sé què... etc. I se'ls ha d'admetre.

Malgrat no haver-hi casos generals de caciquisme, sí que és dona en petites dosis i en certs llocs, ja que persones influents exerceixen pressió sobre determinades persones, que per no saber què fer i no trobar-se compromeses amb altes instàncies es deixen portar per la iniciativa d'aquests i fan senzillament el que se'n diu embolicar la troca. A més practiquen el dirigisme, la destrucció i estan en perfecte consonància amb les formes i grups sectoris que treballen enmig de la societat, utilitzant processos psicològics destructius i d'alteració del medi de l'individu, també manipulen l'opinió pública.

I així, dins la nostra societat, hi trobem gent que es comporta com uns autèntics reietons, senyors, dèspotes, tirans... que senyoregen i caciquegen sobre els altres... I que bé els li vingué la malenyanada teoria de l'evolució de Darwin, on propugna una lluita per l'existència, una lluita per la vida, i que això, transportat a la dolenteria del gènere humà, no és altra cosa que fote's els uns als altres, que el peix gros en menja el petit, etc. i que com que ells són els grossos, els altres a cardar-se. I això sense que ningú ens ho expliqui, ja ens hi trobem prou.

Per això estic buscant un nom que vulgui definir, amb una sola paraula, el comportament d'aquesta gent.

Parallamps

El llamp és una descàrrega elèctrica d'origen atmosfèric que es produeix entre parts de diferent polaritat d'un mateix núvol o núvols veïns (llampec), o entre un núvol carregat i la terra (llamp).

Un parallamps no és sinó una punta metàl·lica posada en el lloc més alt d'un edifici. Aquesta punta ionitza l'ambient i com que és més a prop de les tempestes que no cap altre objecte, fa de conductor dels llamps. Connectada mitjançant un cable conductor a una altra barra metàl·lica clavada al terra humit fins a un metre de profunditat, protegeix dit edifici dels llamps al dispersar per la terra la descàrrega.

La idea del parallamps radioactiu surt de la voluntat de crear un artefacte que sigui capaç de dispersar les càrregues

elèctriques que un núvol de tempesta genera per evitar la formació del llamp. Però l'únic que es va poder observar és que la quantitat d'electricitat que la punta del parallamps pot dispersar és realment petita comparada amb l'enorme càrrega elèctrica que un núvol és capaç d'englobar. Posteriorment es va pensar que si no es podia utilitzar com a element dispersor de la formació dels llamps, sí que es podia aplicar com a element captador, amb un suposat poder de captació molt més elevat que el simple parallamps comú. Durant una època van proliferar aquests parallamps amb una càrrega radioactiva que suposadament ionitzaven més l'ambient i per tant eren més conductors. Aquesta teoria no ha estat mai confirmada.

Diferents organismes científics inter-

nacionals han demostrat que la presència de material radioactiu als parallamps no augmenta la seva efectivitat.

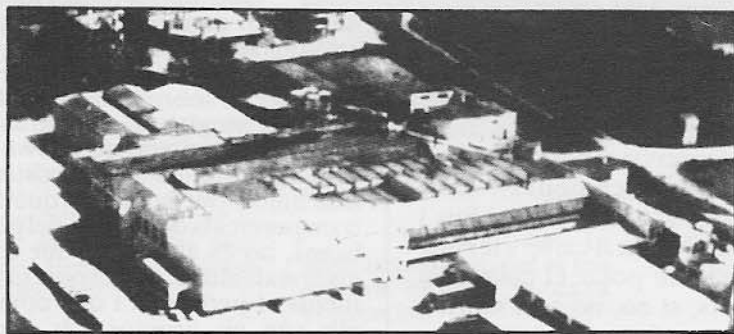
Els informes dels governs d'alguns països van més enllà advertint: "La contaminació deguda a l'ús de parallamps radioactius és un risc per al públic. Encara que es pugui considerar com un risc limitat, ha de constar que de cap manera és in-existent". Així es manifesta el Departament de Comerç dels EEUU. El Consell Superior de Sanitat d'Itàlia adverteix també del perill i el Govern francès, més contundent, prohibeix la utilització d'isòtops radioactius a la fabricació dels parallamps.

A l'Estat espanyol, a partir de 1972, es fa legislació sobre el tema, però no és fins al Reial Decret 1428/86, d'11 de juliol, que es prohibeix la

utilització: "les conclusions dels estudis realitzats evidencien que si bé els perills de radioactivitat en condicions normals de funcionament són escassos, els de contaminació a causa del deteriorament del sistema de contenció dels ràdio-isòtops emprats són apreciables, i en cas d'accident els riscos són considerables, sense que en cap cas ofereixin compensació per la seva eficàcia".

Es va concedir el termini d'un any, més tard ampliat a dos (Reial Decret 903/87 de 10 de juliol) per retirar-los o per adoptar una sèrie de mesures força complicades de protecció i seguretat. Malgrat aquestes ordres, els parallamps continuen instal·lats i sense cap protecció.

A l'Estat espanyol es calcula que hi han instal·lats prop de 50.000

Frigorífics del Ter, S.A.

CARNS DE PORC I BOVÍ
Repertiment diari

ESCORXADOR GENERAL FRIGORÍFIC

Sala d'especejar

Carrer Major, 419
Tel. 23 31 11
SALT

radiactius

parallamps radioactius i de 10 a 12.000 a Catalunya.

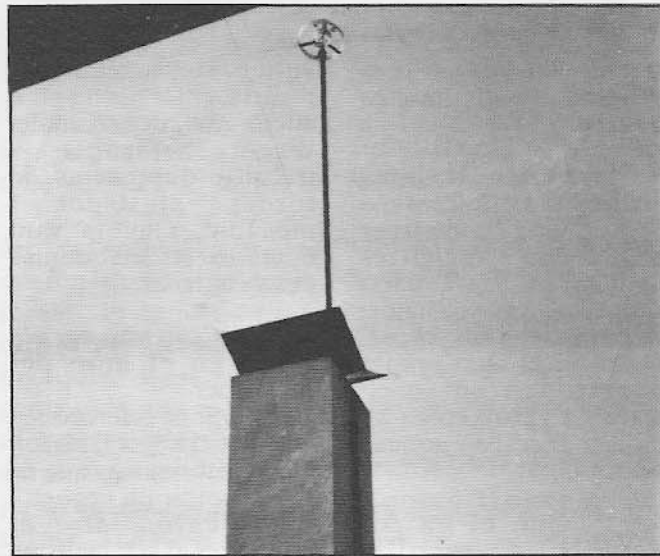
Com diem, són dades aproximatives, donat que no se n'ha fet cap cens oficial.

Són fàcils d'identificar pel seu anell deflector en forma de plat volador. Es troben principalment a escoles i edificis públics.

Aquests parallamps emeten sempre radioactivitat, aquesta es dispersa per la distància d'aproximació. Si plou, l'aigua de pluja que entra en contacte amb el parallamps també és contaminada. El més perillós és el possible deteriorament de la càpsula que conté el material radioactiu, normalment, americi 241.

Aquest element químic, per diferents conductes, per exemple en forma de pols, podria ser inhalat o ingerit per les persones properes al parallamps i provocar la irradiació dels seus òrgans interns. La conseqüència de l'efecte retardat de la irradiació per americi seria càncer o leucèmia. La corrosió, el vent, la pluja i el pas del temps poden produir la caiguda del capçal radioactiu complet o desprendre les fonts radioactives dels portaisòtops que les sustenta. Poden haver causes catastròfiques com foc, inundacions, explosions, etc. que facin

perdre moltes d'aquestes fonts. Però el perill més comú pot ser que el públic en general desconeix el perill, i per tant no compleixi les normes vigents de protecció radioactiva i vulgui manipular-los, retirar-los i vagin a parar a les escombraries i a qualsevol abocador.

Parallamps radioactiu. "Escola La Farga"
(Foto P. Massaguer)

L'empresa pública ENRESA, que havia de fer-se càrrec de la retirada dels parallamps, ha fet saber als centres d'ensenyament i organismes que ho han sol·licitat que, a causa de la manca de lloc adient on emmagatzemar el material radioactiu, no podia fer la tasca que li havia estat encomanada. Actualment, tots els terminis legals fixats en el Reial Decret abans esmentat per retirar els parallamps radioactius

s'han superat àmpliament. Els repetits requeriments (cartes al Síndic de Greuges, al "Defensor del Pueblo", denúncia al Ministerio de Industria, les nombroses sol·licituds a ENRESA, al Consell Escolar de Catalunya, a la Direcció General de Seguretat Industrial de la Conselleria d'Indústria i

A Salt també tenim aquests parallamps. Es troben a les escoles públiques (excepte la Massana), a l'Institut, al Psiquiàtric i alguns edificis particulars.

L'Ajuntament en va sol·licitar a ENRESA la retirada fa quatre anys dels situats en edificis públics seus. La resposta va ser la mateixa que hem esmentat abans. Des de llavors l'empresa FAIR, S.A. es fa càrrec del manteniment.

Però això no soluciona el problema ni evita accidents. Fa dos anys, per sort fora de temporada escolar, un dia de tempesta, el parallamps radioactiu de La Farga no va conduir un llamp a terra. En conseqüència es van fondre tots els fusibles elèctrics del col·legi. Aquest fet va alertar als responsables d'energia del Ministeri i la Generalitat.

Ens preguntem si hem d'esperar un accident seriós de conseqüències imprevisibles per a la població, perquè es prengui una solució real i definitiva a la ubicació d'aquestes fonts radioactives.

Energia) que fins ara s'han fet no han servit per donar cap solució real al problema. I és que les poblacions són reàctives que en els seus municipis s'emmagatzemi aquest material radioactiu pel perill que suposa, i que aquests possibles cementiris siguin utilitzats per emmagatzemar-hi altres residus radioactius. Això malgrat les ofertes per part de l'Estat de compensacions econòmiques.

Pere Teixidor

Pere Teixidor, nascut a Salt fa 62 anys, ja fa molts anys que treballa en una feina que a més de ser un treball és una de les seves grans aficions: és ciclista.

Li agraden molt les bicicletes i per això, en una època, juntament amb altra gent, es va encarregar de preparar curses al nostre poble. Actualment, de tant en tant ajuda el Club Ciclista Salt.

Una de les altres aficions que té és el futbol, en el qual també va realitzar una tasca important.

Quants anys fa que és ciclista?

Vaig començar als 14 anys fent de mecànic. Els meus inicis daten del 1943, per tant fa 48 anys que treballo en el ram de la bicicleta.

Deu anys més tard, o sigui la dècada dels 50, a més de la bicicleta reparàvem i veníem motos i velomotors. Eren els anys de les primeres Montesa, de la Mobilette. Més tard arribaren els motors Mosquito que s'acoplaven a la bicicleta. I llavors la Guzzi, l'Ossa, el Velosòlex, la Ducatti, la

Derbi, la Vespa i el Vespino... entre moltes d'altres.

Qui li va ensenyar l'ofici?

Vaig començar d'aprenent a bicicletes Camparol de Salt. Estaven situats al carrer Major, cantonada amb el c/. Pacheco. El meu primer operari fou en Josep Martínez. Hi vaig aprendre moltes coses en aquella casa.

Què el va fer decidir a escollir aquesta professió?

La major part dels meus amics i companys d'escola, ja des de petits,

volien ser mecànics i torners, era la nostra gran afició. Així, doncs, molts vàrem començar a treballar d'aprenents de torner, ajustador i mecànic. Llavors vam continuar la feina que més ens va agradar.

Com van ser els inicis en el món del ciclisme?

Si et refereixes a engegar el negoci, no fou fàcil. Tothom sap que és difícil portar un negoci.

Però si et refereixes al pur ciclisme et diré que als meus amics i a mi ens agradava molt el món de la bicicleta. Quan teníem 17 o 18 anys feiem

sortides. Anàvem amb una bicicleta de carreres que pesava 2 o 3 kgs. més que les d'ara.

Molts diumenges anàvem a Banyoles, Sta. Coloma de Farners, Cassà de la Selva, i en algunes ocasions arribàvem fins a Sant Feliu de Guíxols i S'Agaró.

Com definiria la gent que viu del ciclisme i en el ciclisme?

La majoria són gent senzilla. Els que practiquen el ciclisme com a corredors professionals són uns herois, ja que és un esport molt sacrificat, dur i poc pagat.

Venda i reparació de bicicletes
velomotors i motos

**MOTOS
CATALUNYA**

— PERE TEIXIDOR —

MONTESA	DUCATI
PEUGEOT	VESPA
VESPINO	DERBI
DUCCSON	PUCH
HONDA	

C/. Major, 307
Telèfon 23 93 67
SALT

FLECA I PASTISSERIA

Carrer Llarg, 4 - Tel. 23 83 71
Pl. Onze de Setembre - Tel. 23 81 10

Tan sols es pot fer per afició.

Va ser membre d'un Club Ciclista, ens ho pot explicar?

Els meus esports preferits són el futbol i el ciclisme. Entre els anys 50 i 60, uns quants amics del ciclisme organitzàvem cada any, per la Festa Major de Salt, una carrera de bicicletes per aficionats. També vam fer una gimcana de motos, al camp de futbol del Salt, en aquella època era tota una novetat.

Quina funció tenia aquesta entitat?

Més que una entitat érem una colla d'amics i aficionats al món de la bicicleta i de les motos. La nostra finalitat era promoure l'afició dels joves pel ciclisme i les motos.

Actualment, sempre que ho necessiten, col·laboro amb el Club Ciclista Salt.

Vostè va formar part del CF Salt, quins anys i quin càrrec ocupava?

Durant 7 anys vaig formar part de la Junta del Salt. Mentre jo hi era, el Club era presidit per en Fco. Coll i Alemany i més

tard per Ferreiros, als anys 60.

Sempre em vaig fer càrrec, com a entrenador de l'equip juvenil. Per aquells anys en van sortir bons jugadors: Fontané, els germans Pigem, en Giralt, el porter Martínez... i altres. Alguns d'ells van jugar en equips com el Girona, l'Olot, el Lloret, etc..

Creu que hi ha diferències entre el

futbol d'ara i el d'abans? Quines?

Abans el futbol era més tècnic, ara es juga més al futbol força.

També és important destacar que abans es jugava per afició, ara també, però els calers tenen la seva importància, aquesta és la meva opinió personal.

Què van fer pel futbol a Salt, en aquella època?

Vam tornar a donar al CF Salt l'empenta del que és ara l'equip. Un equip representatiu del poble i que poc a poc i amb la construcció del nou camp ha anat pujant fins a arribar, aquest any, a quedar campió de Primera Regional i a pujar a la Regional Preferent.

Com veu el poble de Salt?

Quaranta anys enrera Salt era un poble petit i molt tranquil. Tan sols tenia uns cinc o sis mil habitants. Ara és un poble de més de 22.000 habitants. Està a mig camí d'ésser poble i ciutat. És molt menys tranquil. Però de totes maneres continua conservant part del seu encant, i és estimat per la gent que hi vivim.

Eva Escuin i Dilmé

L'auto-escola jove i diferent

AUTO - ESCOLA

LLANDO S.A.

C/. Creu, 36-38 entl. B
Tel. 20 01 05 GIRONA

Ctra. Palamós, 58
Tel. 49 23 47 CELRÀ

**SERRALLERIA I FUSTERIA METÀL·LICA
EN FERRO I ACER INOXIDABLE**

MOBRA, S.A.

Canals per a la construcció i lampisteria
Doblat de xapes i talls

TALLER: Camí antic de Salt a Vilablareix
Tel. 23 53 17

El Mas Llorens: de Mas fortificat a Museu de Salt

En el tema central d'aquest número parlem del Mas Llorens com a nou museu del poble.

El Mas Llorens ha passat, després de segles i de diverses reconstruccions, a esdevenir museu especialitzat en temes de recursos hidràulics i, alhora, museu específic de Salt.

- En les següents pàgines comptem amb diversos especialistes que ens parlen de diferents aspectes del museu, la seva restauració, els aspectes legals, i la comparació entre museus diferents però amb projectes comuns.

- Per una banda Xavier Alberch, tècnic del museu,

ens explica la necessitat d'un museu a Salt, el seu sentit i la utilitat que ha de tenir tant a nivell d'eina de treball com didàctica.

- Per l'altra banda, Ramon Artal, arquitecte municipal que ha dirigit les obres i el projecte de restauració, ens comenta el que s'ha fet en l'edifici i com s'ha fet. Parteix de la base que tota reconstrucció com la del Mas Llorens ha de partir d'un estudi històric del caràcter de l'edifici.

- Narcís Soler, professor de l'Estudi General de Girona i arqueòleg, comenta la recent llei de museus de Catalunya (1990) i com han

de ser els museus de caràcter monogràfic.

- Finalment, Andreu Bover, conservador del museu de ceràmica de la Bisbal, explica l'impacte que ha de tenir un museu en la societat, i fa la comparació entre els museus de Salt i els de la Bisbal, museus amb temàtiques diferents però en el fons tenen un projecte comú i que volen incidir en l'entorn cultural del lloc on estan ubicats.

Consell de redacció
LA FARGA

OPTICA TARRUS, S.A

Jaume Tarrús i Galter

Òptic diplomad
Llicenciat en Ciències Físiques

Sta. Clara, 54 - Tel. 21 37 50 GIRONA
Dr. Ferran, 1 - Tel. 23 06 61 - SALT

**Descompte del 10% per a Jubilats
socis del «Casal de Jubilats»**

REMOTO

CENTRE RECANVIS MOTO

VENDA RECANVIS
TALLER REPARACIÓ

IMPORTADOR PER A ESPANYA

ACEFI
PLASTICA ITALIA

ariete

SHIFLEX

UTM

MALOSSI

CHIARAVALLI
LA CORONA DEI CAMPIONI

polini

Ramon i Cajal, 8 - Telèfon 24 00 61 - SALT

El Mas Llorens: un servei per Salt

El projecte de restaurar el Mas Llorens i habilitar la totalitat de la finca per convertir-ho en el Museu dels Recursos Hidràulics de Salt, ha estat una iniciativa municipal que davant la limitació dels recursos econòmics s'ha anat fent per fases i que ha arribat, recentment, a una primera situació de consolidació. Les pàgines que segueixen permetran al lector una visió prou completa de la qüestió.

Voldria aprofitar, però, aquestes ratlles per remarcar, breument, els trets que han inspirat el projecte i com s'ha configurat.

Hi havia d'una banda, la convicció que el futur del barri vell va lligat a l'atractiu que pugui exercir com a focus d'activitat cultural. En aquest sentit hi ha dos equipaments bàsics: el Museu i el teatre Municipal. Dos equipaments que poden ser claus, a mig termini, per acabar amb la sensació de població-dormitori a què l'economia, la política i el desenvolupament

urbanístic dels anys 60 i 70 ens havia abocat.

Amb la restauració del Mas Llorens, austera però imaginativa i funcional, es monumentalitza el poble, s'ofereix un servei públic i s'estimula la dinamització cultural. Cal remarcar, encara com a fet positiu, que en el finançament del projecte hi ha participat, amb l'Ajuntament, el Govern Central i el de la Generalitat.

Un altre punt bàsic ha estat la definició d'un projecte de museu que, a partir de l'especialització en un tema monogràfic -els recursos hidràulics- permetrà explicar la història de Salt, i alhora, tenir l'atractiu d'un museu especialitzat d'interès general i constituir una eina didàctica de primer ordre a tota la comarca.

Finalment, voldria remarcar que, des de l'Ajuntament, hem fet tots els possibles -i ho hem aconseguit- perquè el Museu de Salt fos gestionat per un organisme

autònom amb la participació i contribució econòmica d'empreses privades i la col·laboració de professionals dels museus i de l'ensenyament de la història. Això ha de permetre una gestió àgil, fructífera i participativa i la consolidació d'un projecte que la gent de Salt hem de fer ben nostre.

Miquel Berga i Bagué
Tinent-Alcalde d'Educació
i Cultura

LA CATALONIA ASEGURADORA, S.A.
ASSEGUANCES D'ASSISTÈNCIA SANITÀRIA

DELS NOSTRES SERVEIS CAL DESTACAR:

Parts assistits per tocòleg
Medicaments durant l'internament
Litotrícia renal

Unitat de vigilància intensiva
Scanner (TAC) i ressonància magnètica

INFORMEU-VOS. ESTEM A LA VOSTRE DISPOSICIÓ

GIRONA
Joan Maragall, 22
Tel. 20 33 31

OLOT
Assegurances CALM. Hospici, 11 esc. A
Tel. 26 65 50

FIGUERES
Josep Soy, C/. Llers, 4
Tel. 67 24 63

Un museu a Salt?

Què hi fa?, té alguna utilitat?...

Són preguntes que podem formular-nos ràpidament quan se'ns parla del Museu que comença a néixer a redós del Mas Llorens.

I és explicable, ja que tradicionalment s'ha vist els Museus com unes institucions monolítiques, tancades i esquerpes, on es té la idea que s'hi conserven, i s'hi ha sort s'exposen, un seguit d'objectes classificats vagament com a "vells". La utilitat, l'interès de quatre bojos, tocats per aquesta estranya dèria que és el coneixement del passat. Com a molt, un

que, quina contradicció! volen explicar.

La necessària renovació

No estariem dibuixant un paisatge complet si no atenguéssim la renovació que des del camp de la museologia ha volgut canviar aquesta inèrcia dels Museus, i que s'ha centrat en una clarificació de l'objecte de la seva activitat i del paper que ha de jugar com un equipament més al servei del ciutadà, una mica en el sentit de portar el vell Museu al "Museu".

Això s'ha concretat en una definició de Museu més propera a la realitat.

per a les escoles, oferiment d'infraestructura per a grups externs al Museu, etc. amb un objectiu bàsic, la dinamització de la vida cultural.

Quin Museu?

Quin sentit pot tenir un Museu a Salt? perquè un Museu no es justifica únicament pel paper de suport i d'iniciativa d'activitats culturals de caire divers. I la seva primera funció?

A Salt no posseï grans manifestacions artístiques de cap mena en el passat. Llavors?

Salt posseeix un passat, una història que l'ha

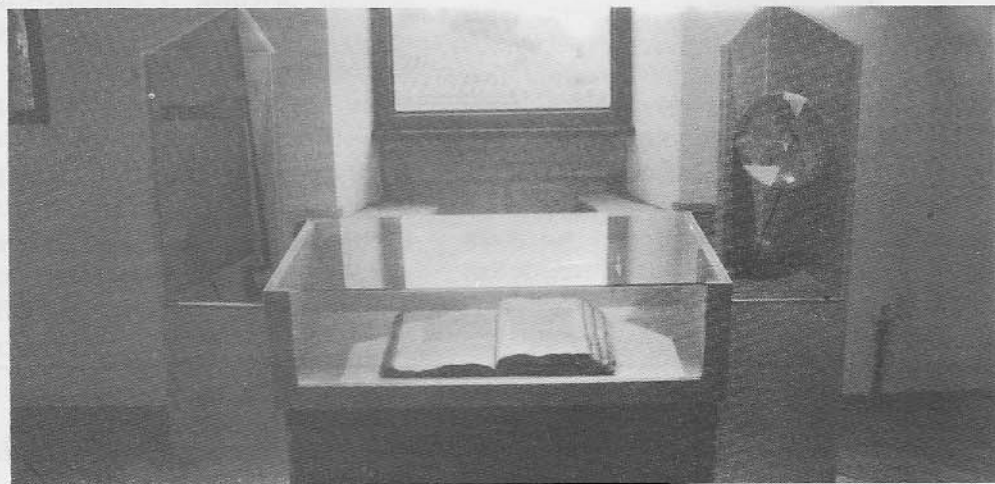
Res extraordinàriament espectacular, però sí amb un element distintiu i exemplificant, l'aprofitament de la sèquia Monar, que ha actuat com un autèntic motor de l'activitat econòmica de Salt.

Ja se n'ha parlat molts cops: industrialització, creixement incontrolat, massificació, complex de "ciutat-dormitori" en definitiva despersonalització.

El Museu, dins del procés de recuperació de la identitat de Salt com a poble, ha de jugar el seu paper com a element dinamitzador, però també com a lloc d'estudi, d'explicació, de treball i de reflexió del passat més llunyà al més recent.

Per tant, sembla clar que no hem d'aspirar al vell model del "museu-magatzem", sinó al Museu viu, dinàmic i participatiu. Per tant, un Museu actiu i popular. Però aquesta pot ser una premissa enganyosa. Ha de ser popular, sense caure en el folklorisme, en la síndrome "de les arades".

A Catalunya existeixen actualment un munt de Museus que il·lustren el seu passat amb un aiguabarreig d'elements rescatats per atzar o bona disposició, i que mostren bàsicament el passat agrícola, ramader i artesà del poble on s'instal·la. Però tot això sense cap més nexa que el del grup de peces d'un mateix ofici, o units per un mateix valor sentimental. Això és interessant, però no ajuda al Museu a complir la seva funció social (visió global-estudi-reflexió).

lloc per anar a veure si no es té res més a fer o per ensenyar a algun foraster, per allò que "fins i tot tenim un Museu".

Aquesta visió, no excessivament exagerada, té unes causes, fins i tot uns culpables: els mateixos responsables dels Museus, que partint d'una tradició basada en el "Museu magatzem", els van anar convertint en equipaments estrictament conservacionistes deslligats de la societat

conferint-se, gracies al volum de les seves instal·lacions, en una institució cultural més àmplia, oberta a la vida cultural de la comunitat, treballant no només en la preservació del Patrimoni Cultural, sinó propiciant tot tipus d'activitats culturals: exposicions permanents, exposicions temporals, serveis de documentació, sales de conferències, sales de reunions per a grups de l'exterior, servei didàctic

marcat d'una manera decisiva per al present. D'una societat medieval i moderna, basada en el conreu de la terra, les pastures, les manufactures (els molins i la farga), hem passat, traumàticament, a partir de la industrialització, a una altra societat que ha arraconat l'artesanat i l'agricultura, per crear un nou model socioeconòmic basat en la indústria i, més modernament, en els serveis.

La proposta:

El Museu dels Recursos Hidràulics-Museu de Salt.

La via l'estudi de la història de Salt, configurant un Museu monogràfic, únic a nivell català, especialitzat en l'estudi de l'aprofitament dels recursos hidràulics.

El Museu de Salt instal·lat en l'edifici històric del Mas Llorens, ha de tractar aquells temes més específicament saltencs: artesans, tradició enveladora, espais naturals saltencs...

El Museu dels Recursos Hidràulics, que s'instal·larà a les successives ampliacions, s'ha de considerar, en relació a la nova Llei de Museus de la Generalitat de 1990, com un Museu Monogràfic, especialitzat en l'estudi de l'aprofitament dels recursos hidràulics, exemplificat amb un curs d'aigua artificial (la sèquia Monar).

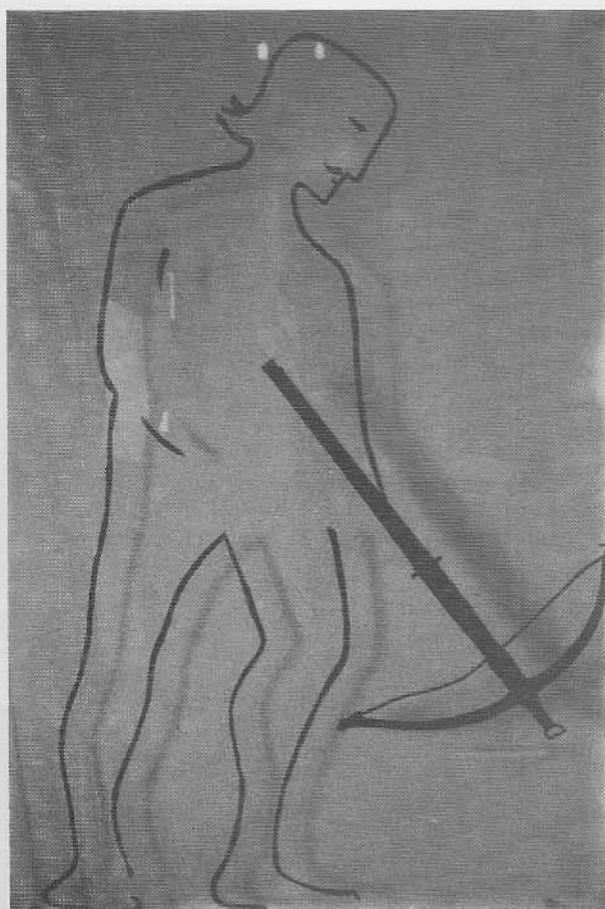
La realitat

A partir d'aquesta proposta, s'hannat els primers passos per a la consolidació del projecte. L'Ajuntament ha creat l'estructura de funcionament necessària: creació d'un Organisme Autònom, aprovació d'estatuts i la constitució d'una Junta Rectora i d'un Consell de Gestió, que s'encarreguen de vetllar per la gestió de l'equipament. Una estructura que reuneix representants del consistori, personalitats de la vida cultural i, el que és molt important per al funcionament del Museu, representants de diverses empreses que aporten recursos al projecte.

El segon pas s'ha dirigit a engegar l'estructura de serveis i activitats, tot intentant que les primeres propostes reflecteixin la voluntat que abans s'exposava.

L'equipament:

Actualment el Museu disposa d'un primer edifici -el Mas Llorens- ja en servei, que integra sales

S'ha volgut que aquest primer muntatge reflectís, en la mesura de les possibilitats, la imatge i els complements que vol oferir en futures activitats.

Ens referim bàsicament a l'oferta que s'ha fet a les escoles de Salt i de la resta de l'àrea de Girona, no de la visita "per omplir", sinó de la visita dotada d'uns elements, especialment uns recursos educatius i un retallable del Mas Llorens, que permeten una visita completa i profitosa per a l'alumne.

El museu, tal i com ho reflecteixen els seus estatuts, ofereix una infraestructura per a la realització d'activitats d'escoles, grups i entitats. El "nou" Mas Llorens, només serà útil si tots ens el fem nostre.

d'exposicions, aula polivalent i magatzems-àrea de restauració. Ben aviat es disposarà de l'edifici adossat a la seva banda nord i que concentrarà els serveis bàsics i la sala d'exposicions temporals.

Documentació:

Registre, documentació i restauració dels elements i peces ingressades al Museu. L'activitat més destacable ha estat la restauració dels materials de la 3.ª Campanya d'excavacions arqueològiques del Mas Llorens, part dels quals s'exposen ja al Museu.

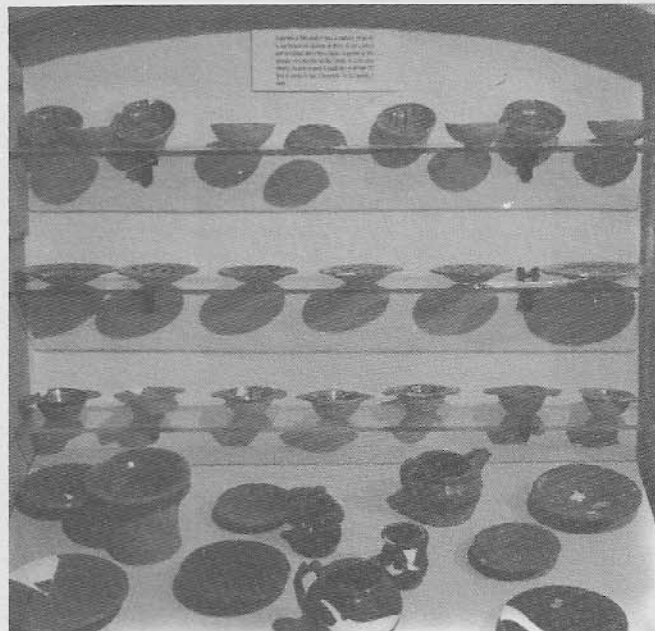
Protecció del Patrimoni:

S'han posat les bases del programa d'inventari del patrimoni històric, etnològic i toponomàstic de Salt i s'han engegat excavacions d'urgència a la Torre de Santdionís (la Farga) -octubre-novembre de 1990- i la ja mencionada al Mas Llorens (desembre de 1990).

Exposicions:

S'ha fet l'exposició inaugural (abril de 1991), "La Rehabilitació del Mas Llorens", que ha pretès explicar el passat, l'evolució, la restauració i l'ús futur de l'edifici seu del Museu.

Xavier Alberch
 Director Tècnic del Museu de Salt.

Projectar la restauració del Mas Llorens

El procés de projectació d'un edifici o de qualsevol altre artefacte per a ús humà sol consistir en un camí més o menys complex, més o menys difícil, que comença en l'aplegament de totes les dades que hi intervenen (programa de necessitats, lloc, persones usuàries, simbolismes,

quetenim damunt la taula, junt amb el programa de necessitats i altres dades, és el mateix edifici: és a dir, que el resultat final existeix ja a l'inici del procés. Certament, encapçalat l'edifici no és idèntic a l'inici i al final del procés de projectació, però precisament una bona feina de rehabilitació és

en blanc", el moment, d'altra banda, de més contingut màgic de tot el procés: el moment en què res no és definit i per tant tot és encara possible. Als projectes de restauració el full mai no és enterament blanc: l'edifici és allà, i ens mira amb una mirada gens innocent, que ja indica un camí, de

en peces integrants del patrimoni històric o arquitectònic.

Els arquitectes sovint no tenim les eines que permeten de fer aquesta feina, que és bàsicament d'investigació arqueològica, sobretot si l'edifici sobre el qual actuem és d'una certa antiguitat. En aquests

finançament, etc.) i acaba en una proposta dibuixada, descrita i valorada, llesta per ésser construïda o fabricada. El resultat final és, per tant, un objecte (o un edifici) que abans d'iniciar-se el procés no existia.

Quan el quetenim entre mans és un encàrrec de restauració d'un edifici existent, per a "rehabilitarlo" (vol dir tornar-lo a fer hàbil, útil, en general per a usos diferents dels inicials), el procés de projectació es subverteix, ja que el primer element

aquella en la qual la identificació de l'edifici inicial és possible en el moment final. Pertant, als efectes de l'argumentació que estem seguint, és el mateix edifici, que existeix abans de la nostra intervenció i després d'ella.

Aquesta subversió té diverses conseqüències en el treball de l'arquitecte. D'una banda, el mateix edifici esdevé una mena de confident, com un company de feina que pal·lia l'angoixa del moment inicial del "full

vegades carregat de paranys. Per tant, la feina de l'arquitecte ha de començar necessàriament per un acurat treball de tria, que permeti de depurar, d'entre les dades que subministra l'edifici, aquelles que són accidentals, per conservar únicament les que són essencials. Aquest treball previ, fonamental en tots els projectes d'intervenció sobre edificis existents sigui quin sigui el seu valor històric, no cal dir que és absolutament inexcusable

casos és imprescindible que s'incorpori a l'equip de redacció del projecte un especialista qualificat per fer-la. La seva feina serà prèvia a la de disseny, però també simultània durant tot el procés, i és bo que, a més supervisi l'execució de les obres, ja que mentre duren solen aparèixer noves dades que de vegades obliguen a canviar els plantejaments.

Un cop establerta la cronologia històrica de l'edifici i definits els seus trets essencials, resulta fàcil fixar els criteris de la

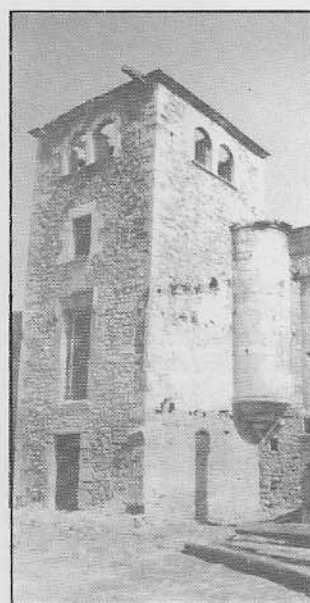
intervenció, que haurà de possibilitar sempre aquella identificació entre l'edifici inicial i el final, de la qual parlàvem abans. En ocasions, els criteris de la intervenció estaran ja tan fortament condicionats pel mateix edifici, que aquest arribarà a imposar la seva pròpia llei. Les propostes del projecte seran abans que res les que el mateix edifici reclamarà, tant si s'adecuen com si no als requeriments funcionals o d'altres nivells.

Aquestes i d'altres reflexions sorgiren en el procés de restauració del Mas Llorens de Salt. Algunes de les coses que s'han explicat succeïren en aquell procés, i algunes altres les vam trobar a faltar. No tot el primer treball de tria va poder ser dirigit per especialistes, sinó que aquests es van incorporar quan aquell ja era avançat. Fins llavors, les decisions del projecte es prenien tot seguint la intuïció dels qui treballàvem, que fèiem incessants cabòries sobre infinitat d'hipòtesis, sempre sense confirmar. Els treballs d'investigació,

abans i després de la incorporació dels arqueòlegs a l'equip, es feu sempre en condicions precàries, sense mitjans econòmics i entremig de les obres de restauració, ja en marxa. En aquest sentit, l'extraordinària lentitud d'aquestes (per les mateixes raons de precarietat de mitjans) fou un element positiu, ja que permeté de simultanejar les obres i les investigacions sense

cometre gaires errors.

La força dels requeriments del propi edifici i de la seva història, que en ocasions hem definit com despòtics, fa que la relació entre els espais i la seva funció no sigui sempre el factor més important del disseny. En el cas del Mas Llorens podríem dir que els requeriments funcionals i els que marcava l'edifici han estat força coincidents, ja que el tanany relativament gran de les peces habitables del casal compleix tan bé com és possible amb les necessitats d'un museu, que necessita sales espaioses i comunicades tot formant un o diversos circuits. En contrapartida, es pot fàcilment apreciar que la gran abundància d'espitlleres a les peces de la torre, o de finestres i portes a la sala principal del primer pis, redueixen al mínim la superfície de parets disponibles. En cap moment ens passà pel cap, però, la supressió de cap d'aquestes obertures, perquè totes i cadascuna d'elles col·laboren a fer comprensible l'estructura del casal i la seva història.

I aquesta era, com ja hem dit abans, la preocupació principal dels autors del projecte i del director del museu, ja que si aquest ens ha de parlar d'història, la primera que ha d'exposar correctament és la seva pròpia.

Ramon Artal
Arquitecte

Els Museus: Finalitats o instruments

La majoria de museus que existeixen no només a les nostres comarques sinó fins i tot arreu del país, s'han consolidat gràcies a les col·leccions que han anat recollint al llarg de moltes dècades. Tanmateix, els museus de Salt i la Bisbal d'Empordà són institucions recents que han començat a treballar sense partir d'un fons d'objectes per lluir o per contemplar. Aleshores, si una de les condicions bàsiques per obrir les portes d'un museu és poder disposar d'unes col·leccions d'objectes per donar a conèixer al públic, com s'explica la creació de museus com els de Salt i la Bisbal?

És evident que en ambdós casos no es parteix d'una llarga tradició com per exemple Olot, Sant Feliu de Guíxols, Palamós, etc., sinó que es parteix d'una reflexió.

Tant la Bisbal com Salt, són poblacions significades pel seu passat industrial, en el cas de la Bisbal, la indústria del fang i en el cas de Salt la indústria tèxtil. Ha estat el risc de perdre el patrimoni vinculat amb aquest tipus d'activitat el que ha provocat una reflexió que poc a poc ha acabat cristal·litzant amb la idea de crear un museu.

Tinc la impressió que moltes persones conceben el museu com una institució on es recullen, es conserven i es presenten certs tipus d'objectes i materials escollits per unes persones que es mouen per una fal·lera a voltes incomprendible per la resta dels mortals. Aleshores, les tasques que desenvolupa el col·lectiu de gent relacionat amb els museus (els conservadors de museus), des de l'òptica del ciutadà, s'apropen més a les excèntriques d'uns il·luminats que no pas a unes activitats plenament normalitzades.

Val a dir que la culpa d'aquesta situació no és del ciutadà, sinó dels profession-

als dels museus i dels polítics que no hem sabut explicar què són i quines finalitats tenen els museus.

Fins fa pocs anys, la majoria de museus existents a les nostres comarques eren el resultat de la perseverança d'un erudit local engrescat a vetllar pel patrimoni del seu poble o de la seva comarca. Aleshores, el mòbil dels museus era l'afició d'aquesta gent i la finalitat no era una altra que convertir aquesta afició en un museu. En la seva defensa hem de dir que gràcies a la inquietud d'aquests erudits no s'ha

afavorit l'aparició d'un cert recel per part del ciutadà envers aquest tipus d'institucions, ja que per ell són recintes tancats on només hi accedeix gent que participa de les mateixes excèntriques.

Sóc conscient que simplifico un xic la qüestió, però tanmateix aquest és, al meu entendre, l'estat d'opinió més estès a la majoria de pobles i ciutats de casa nostra.

En aquests darrers anys, els museus han experimentat una forta renovació dels seus principis ontològics. Tant els profes-

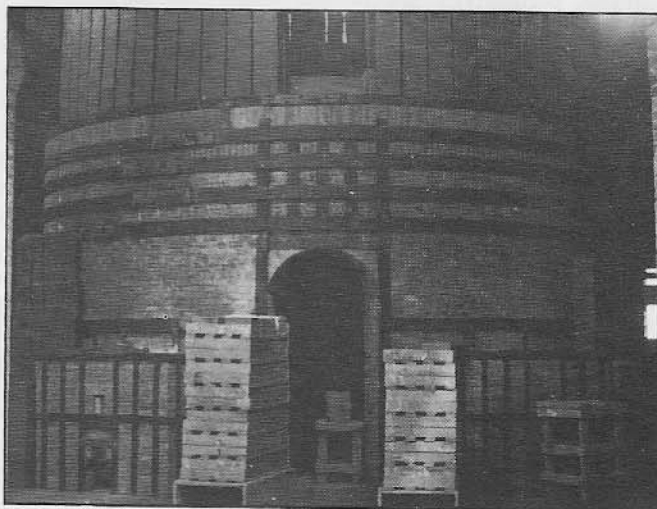
Òbviament, aquest canvi d'imatge exterior que han experimentat els museus respon a la nova orientació que ha adoptat la museologia. Aleshores quin és el mòbil que explica aquest canvi de timó en els plantejaments dels museus?

A tall d'exemple, una de les principals diferències entre un museu "antic" i un museu de nova implantació que aplica aquests criteris de renovació, rau en el fet que mentre el primer presenta les col·leccions d'objectes per contemplar-los, el segon presenta els objectes perquè el públic no només pugui fruit de la seva contemplació, sinó que també puguin servir-se'n, a través dels coneixements que s'hagin pogut aplegar arran del seu estudi. Aquest detall que pot semblar intrascendent ha provocat un considerable enrenou dins aquestes institucions; els museus que tenen com a objectiu principal assolir el màxim de "rendibilitat" social dels seus equipaments, neixen amb una clara intenció de servei al ciutadà. Aquesta vocació dels nous museus es tradueix amb una imatge física més humanitzada de la institució, on al costat de les sales d'exposició permanent apareixen nous serveis, com ara les sales de conferències, les sales d'exposició temporal, les biblioteques, les sales d'estudi, els espais d'esbarjo i entreteniment, etc...

Els museus de Salt i de la Bisbal s'inscriuen en aquest grup, que a grans trets neixen amb una clara vocació de servei al ciutadà. En cap cas hem d'entendre els museus com una finalitat per ells mateixos, sinó com un instrument que ens apropa i ens ajudi a entendre el nostre entorn més immediat.

Andreu Bover

Tècnic del Museu de la Bisbal

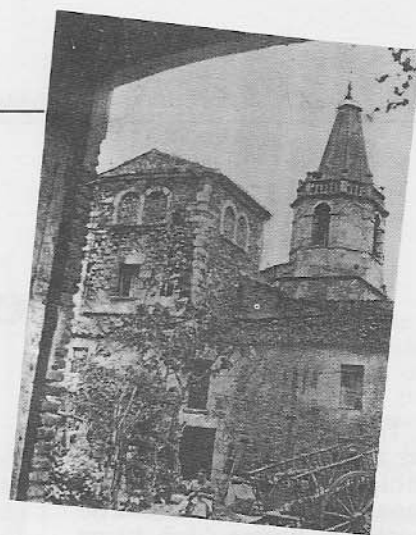

Forn conservat a la fàbrica Terracota, seu del Museu de Terrissa i Ceràmica de la Bisbal d'Empordà (Arxiu del Museu)

malmès una part molt important del nostre patrimoni, i que amb el seu treball, moltes vegades altruista i desinteressat, han tapat la indiferència de l'administració en les qüestions relacionades amb el patrimoni; però també és cert que aquest fet ha provocat que la gent identifiqués els museus amb la finca particular d'aquest o d'aquell altre, i per tant la col·lecció d'objectes i de peces de molts museus s'han convertit en col·leccions que moltes vegades tenen un nom propi. Aquesta particular situació dels museus ha

uns indrets on la gent pot anar a passejar i fins i tot por adquirir coneixements divertint-se.

sionals dels museus com els mateixos polítics han rectificat els seus plantejaments i els han adaptat a una realitat molt més oberta i plural. D'alguna manera, els museus (i això es fa especialment significatiu en els museus de nova implantació) han anat perdent la fredor i la serietat d'anys enrera i s'han convertit en institucions més humanitzades i accessibles. Alguns d'aquells llocs inhòspit s'han convertit en

Un Museu de Salt i un Museu dels Recursos Hidràulics

Mas Llorens

El dia 27 d'abril el museu de Salt va obrir les portes per primera vegada al públic, i ho va fer amb una exposició de la qual ell mateix n'era el protagonista. S'hi presentava documentació sobre la restauració del mas Llorens, l'edifici que l'alberga, i sobre l'abans i el després de les obres de rehabilitació i que hi han tingut lloc.

Hem de dir en primer lloc que, al nostre entendre, les obres de restauració han estat encertades i que el resultat és digníssim.

L'exposició presentava amb senzillesa els últims avatars de l'edifici i les troballes que les obres han comportat. En destacarem la magnífica col·lecció de plats i escudelles de pisa decorada en reflex metàl·lic, dels segles XVI i XVII, que ha estat recuperada d'un abocador de la casa. Aquesta extraordinària col·lecció s'afegeix a les que ja fa anys van proporcionar molts vells edificis quan són rehabilitats per les institucions públiques per a museus o altres finalitats.

Per tant, felicitem l'Ajuntament de Salt i totes les institucions que han fet possible aquest primer pas.

Perquè ha de quedar clar que la rehabilitació del mas és només un primer pas imprescindible perquè el museu comenci a funcionar. L'edifici de Mas Llorens serà el símbol del Museu i la seva part més noble, però difícilment podrà albergar un museu amb ambició i complir amb les exigències que això comporta. Caldrà seguir endavant amb el projecte global del museu, construint amplis espais, còmodes i moderns, per magatzems i sales d'exposicions.

El museu de Salt, un museu local i un museu monogràfic.

Actualment els

museus han de complir una sèrie de funcions que són esmentades a la Llei de Museus aprovada pel Parlament de Catalunya al 1990. Aquesta llei defineix així els Museus: "Institucions permanents, sense finalitat de lucre, al servei de la societat i del seu desenvolupament, obertes al públic, que reuneixen un conjunt de béns culturals mobles i immobles, els conserven, els documenten i estudien, els exhibeixen i en difonen el coneixement per a la recerca, l'ensenyament i el gaudi intel·lectual i estètic, i es constitueixen en espai per a la participació cultural, lúdica i científica dels ciutadans".

Totes aquestes tasques imposen als museus, per a ésser tinguts com a tals, una sèrie d'obligacions indefugibles.

El museu de Salt, té molt clar, això. No ha de voler ser només un magatzem, sinó que ha de voler convertir-se en un centre cultural prestigiós i d'interès per a la vila. Per això ha de trobar el seu lloc en l'estructura museística real del país.

La llei de Museus abans esmentada classifica els museus de Catalunya en museus nacionals, dels quals crea el Museu d'Art, el Museu d'Arqueologia i el Museu de la Ciència i la Tècnica, en museus d'interès nacional, museus comarcals i locals, i museus monogràfics.

El museu de Salt podria haver estat concebut per trobar el seu lloc entre els museus locals. La seva finalitat hauria estat explicar l'origen i l'evolució de Salt i els trets més característics de la seva realitat social i econòmica. Estaria al servei de la població escolar de la vila i dels seus habitants en general, i mai no podria atreure un públic més ampli, ja que ben poc es diferenciaria de molts altres museus locals escampats arreu de Catalunya.

Però a Salt s'ha jugat més fort, i es proposa als ciutadans un tipus de museu diferent, molt més ambiciós, que no estaria només al servei del municipi, sinó també de la comarca i del país. La proposta està ja explícita en el segon nom de "Museu dels Recursos Hidràulics" que s'ha donat al museu de Salt. El museu dels Recursos Hidràulics trobaria el seu lloc entre els museus monogràfics de Catalunya i el seu àmbit de relació més adequat seria amb el museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya.

Salt no és ni ha estat en els últims segles un poble merament agrícola. Salt va jugar i juga un paper molt important en la industrialització de la comarca. Aquesta industrialització va ser possible en gran part per la presència del riu Ter i de la sèquia Monar, que van propiciar també l'existència d'una agricultura especialitzada com la dels hortolans.

Per això el museu de Salt, sense defugir l'arqueologia, la història i l'antropologia del poble, i per tant la tasca pròpia d'un museu local, i sense descuidar ni les inquietuds artístiques i culturals de la seva gent, ni les necessitats de la seva població escolar, pot buscar situar-se també dins del grup dels museus monogràfics amb una especialització clara, com és la dels recursos hidràulics.

Això, en el cas d'una ciutat de la magnitud de Salt, no és una ambició excessiva. Al contrari, probablement és l'únic camí per tenir un museu d'acord amb la importància de la ciutat.

El museu dels Recursos Hidràulics

Jo crec que la de Salt és una elecció encertada, original i amb futur. Avui dia els museus tradicionals, d'art o d'arqueologia, només en

casos extraordinaris, quan posseeixen obres de caràcter excepcional, aconsegueixen atreure l'atenció d'un públic nombrós. Un museu nou, fet amb recursos limitats, no pot competir en aquests aspectes amb els grans museus de llarga tradició. Una proposta de caràcter històric però també científic i tècnic, com la d'un museu dels recursos hidràulics, té més possibilitats d'ésser interessant per un públic ampli des del punt de vista d'edat i procedència, que no un simple museu local.

És evident que l'àrea de servei i d'atracció d'aquest museu ja no seria només Salt, i que igual que l'aigua que mou les indústries saltenques baixa de molt enllà, per fer possible el museu dels Recursos Hidràulics hauran d'entrar en joc elements de tota la conca del Ter i potser de més enllà.

El museu de Salt ha de comptar amb amplis espais per conservar i presentar la maquinària que transforma l'aigua en energia hidràulica, i tota mena d'enginyers i instal·lacions que permetin d'explicar totes les innombrables possibilitats que ofereixen els recursos hidràulics. Tot allò relacionat amb els recursos hidràulics no li ha d'ésser aliè.

D'aquesta manera la vila de Salt complirà una tasca que superarà els seus límits municipals, però ben segur que també se'n beneficiarà àmpliament i que podrà comptar amb l'ajuda de les institucions i també de les empreses saltenques i d'aquelles relacionades amb el tema del museu, algunes de les quals ja han donat un important suport al primer pas d'aquest museu.

Narcís Soler i Masferrer

Activitats dels club

El passat mes de març es va celebrar a la localitat de Valls, a la província de Tarragona, el campionat de Petanca de la festa de la Candela. El nostre Club hi va participar amb dues tripletes formades per: Josep Llovet, Josep Ros i Josep Marín i l'altra formada per Joan Anglada, Joan Espinàs i Josep Boó.

El resultat final va ser molt favorable ja que la tripleta de l'Anglada va quedar en 5.è lloc sobre un total de 74 tripletes de tot Catalunya.

Durant el passat mes d'abril es van celebrar els Campionats Provincials de Petanca al poble veí de Bescanó, el nostre Club va fer un discret paper en Sèniors, ja que 3 equips van arribar a quarts de final.

Un tercer lloc per Antònia Espinosa, Antònia Curt i Carme Muñoz i un quart lloc per Maria Bramon, Anna Serra i Anna Pérez.

Els infantils van conquerir el segon lloc amb Pau Boó, Josep Marín i Lluís Busquets.

En el Campionat de Cassà de la Selva hi van participar un total de 50 tripletes, els resultats per al nostre club van estar molt bé.

L'equip de Dolors Gamundi, Maria Peruga i Judit Anglada van ser 2n. de la general i l'equip de Joan Espinàs, Joan Anglada i Josep Boó van aconseguir el 2n. lloc de la Consolant.

El passat 28 d'abril es va celebrar a l'Hospitalet el Trofeu Nostra Catalunya, el nostre Club, juntament amb el Centre Saltenc, van ser els representants de la Petanca Gironina. El nivell dels participants era molt alt i només vam poder aconseguir el 14.è lloc.

En el Campionat Internacional de Figueres les nostres dones van fer un excel·lent 2n. lloc a la general; l'equip eren Carme Muñoz, Vicki Leon i Angelina Busquets.

També a Figueres i dins dels actes de les Fires de la Sta. Creu, els nostres Jubilats petanquistes participaren al Campionat organitzat a tal efecte, el resultat va ser que l'equip de: A. Boó, M. Bohigas i J. M.ª Noguera van fer el 1.er de Consolant, la jornada va finalitzar amb un dinar de germanor.

El passat 11 de maig es va celebrar a les pistes del Club Petanca Salt un torneig matinal patrocinat per la Diputació de Girona en el qual es va celebrar un esmorzar amb l'assistència dels senyors Pere Mas, Ferran Ollé i Josep Valentí, candidats a les llistes per l'Ajuntament. Ells van fer l'entrega de premis, en 1.er lloc Ferran Màrquez, Josep Planella i Maria González i 2n. lloc Dolors Gamundi i Fco. Martín. El campionat va ser de tripletes per sorteig.

Voldria fer una crida a tots aquells que llegiu aquesta revista i no heu provat mai de jugar a la Petanca, perquè vingueu al Club Petanca Salt i ho proveu, és un joc que no és tan difícil, ja que les boles són rodones per a tothom.

Animeu-vos, futurs petanquistes.

La Junta ja està preparant les nits del Club i altres Campionats per l'estiu.

Josep Boó

* Curset de pastisseria. Les Bernardes. Maig

* Concert de Primavera de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà. Les Bernardes. 26 d'abril.

* **Cinquè concurs de monografies sobre el poble de Salt.** L'Ajuntament ha convocat el V Concurs de Monografies. Premi d'Investigació històrica i social i el premi de ciències. Termini de presentació d'originals: 30 d'octubre.

* Trobada Infantil de la Sardana. Organitza: Salt Sardanista. 1.er de maig.

* Els comerciants del carrer Major del Veïnat van organitzar, com cada any, la seva oferta d'una botiga al carrer. 11 de maig.

* Exposició de Brugués. Can Panxut. Maig.

* Concert de piano romàntic a càrrec del professor britànic Lemnel. Les Bernardes. 9 de maig.

* Exposició "El llibre infantil en català". Les Bernardes. 1.ª quinzena de maig.

* Exposició d'olis d'Ellen Ostbyehansen. Les Bernardes. 2.ª quinzena de maig.

* Pinxada del carrer Sant Romà. 11 de maig.

* **Teatre:** Els alumnes de 6.è, 7.è i 8.è de l'escola pública Vallvera van realitzar les següents obres de teatre a Can Panxut els dies 8 i 9 de maig.

6.è: "El vestit nou de l'emperador".

7.è: A/ "Oh! La guerra, quin joc de disbarats".

B/ "El rei que no reia".

8.è: "Les armes de bagatel.la".

* Exposició de pintures de Roser Bover. Can Panxut, Abril.

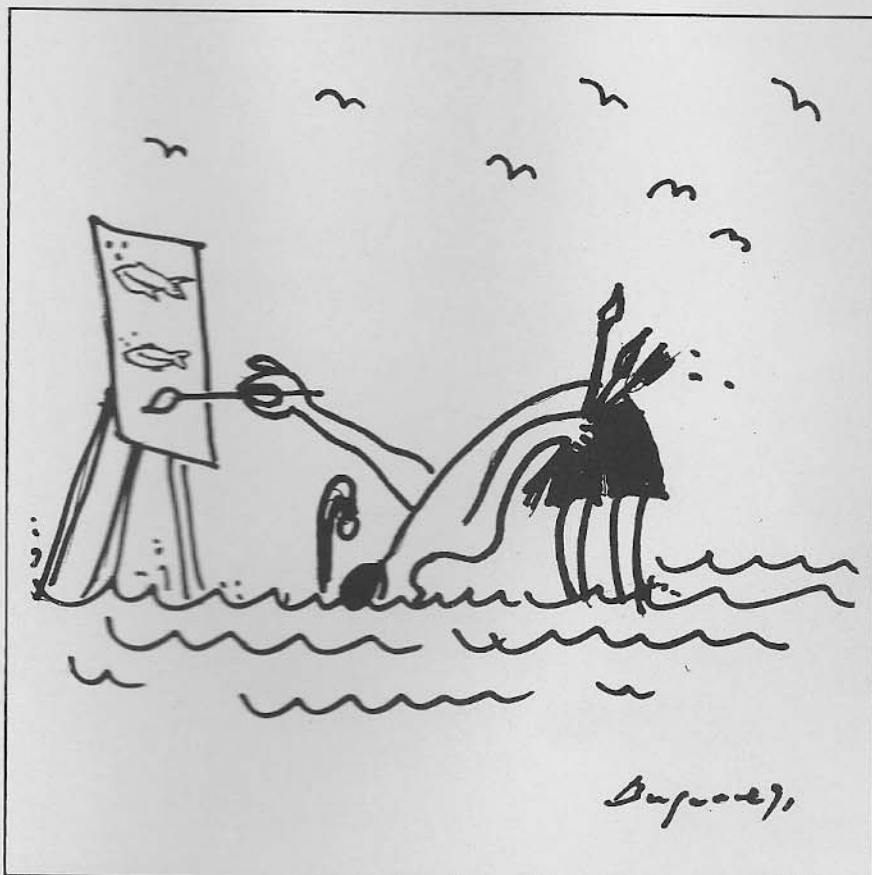

**Impremta
Pagès**

**TIPOGRAFIA - OFFSET
PAPER PER A ORDINADOR**

C/. Eixampla, 8 - Tel. 42 01 07 ANGLÈS (Girona)

L'acudit foll

ESPORTS DE FARGA

No hi ha manera. Està vist que és impossible de mantenir un derbi saltenc a la Primera Regional del món del futbol i, evidentment, fer que el caliu entre els del Veïnat i els de Salt continuï augmentant.

Ja feia temps que no es trobaven en competició oficial, perquè el Salt estava a Primera i el Coma Cros a Segona, però els tèxtils varen posar-hi remei aconseguint l'ascens ara fa tres temporades. Però només ha durat tres anys. Durant molta part la lliga ha tingut color saltenc. Els homes que va començar entrenant José Mari Iruquieta i posteriorment Josep Maria Muñoz s'han mostrat intractables i han demostrat ser l'equip més complet, tot i que això s'havia posat en dubte abans i durant el campionat. Aquesta superioritat els ha portat a encapçalar la classificació durant moltes jornades i a proclamar-se nous Regional Preferent quan encara quedaven alguns partits. Per contra, el Coma Cros, fent bo allò de treballar a nivell amateur, se'ls ha vist i se'ls ha desitjat per salvar una vegada més la categoria, però al final ho ha aconseguit. Després d'això, el seu president, Pere Mas, deixarà el club, ja que ha buscat noves motivacions en el món de la política i vol ser el primer saltenc o almenys el que dirigeixi el remat. El seu futur cap a la Casa de la Vila no dependrà ja de rivals com el CF Salt, sinó de contrincants amb sigles ben diferents. Sigui com sigui, el que és clar és que tot i que pogués arribar a ser Alcalde no tindria la vareta màgica per tornar el caliu al seu lloc, ja que Salt continuarà sense el derbi futbolístic entre els dos clubs més antics de la vila.

Papi

Diàleg

A: Et sembla que l'èxit canvia la manera de ser dels homes?

B: Decididament sí: quan un home reïx en una comesa, puja uns punts la seva autoestima i la satisfacció del Narcís que tots portem dintre. I això, a vegades, converteix els pusil·lanims en arriscats.

A: Ens n'adonem, que aquest èxit no sempre ha estat fruit del nostre treball, sinó ajudat per circumstàncies favorables?

B: En circumstàncies adverses és molt difícil de tirar res endavant. La natura ens ensenya que per obtenir una bona collita és necessari que el clima sigui propici. Així i tot, els arriscats, els que s'exposen, són els únics que poden triomfar.

A: Tornant a la primera pregunta: en què es reflecteix el canvi?

B: No es pot generalitzar totalment. Depèn molt de la importància de l'èxit, del caràcter de la persona i del seu nivell cultural. El més corrent és que canviï el seu estatut social, millorant tots els aspectes externs, com solen ser, vivenda, cotxe i altres.

A: Si després de l'èxit esdevé una davallada i és necessari recular a la posició anterior o més avall, s'on molts els que saben resignar-se i acceptar el fracàs amb dignitat?

B: No, no gaires: el nostre Narcís és més apte per créixer que per empetir-se. Al mateix temps sempre els hi haurem d'escoltar que han estat perseguits per la desgràcia i poques vegades s'atribuiran alguna part de culpa.

A: El passar de les amistats primeres perquè l'estatus en requereix unes altres, és un cas corrent?

B: Sí que ho sol ser. Els que han pujat acostumen a mirar per sobre el muscle els que per la seva dissort o per altres causes s'han quedat estancats.

A: Com reaccionen els diguem-ne fracassats?

B: D'una manera molt normal. Els millors, tornant-los la pilota o sigui ignorant-los. Els més pobres d'esperit, no poden dissimular l'enveja, que és el sisè dels set pecats capitals.

A: Al teu entendre, quins són els mortals que els hi és negat l'èxit?

B: Si es tracta d'èxit crematístic, tots aquells que pels seus escrúpols de comportament i per la seva ètica, són incapaces d'entrebancar ningú.

Si es tracta de l'èxit en altres camps, com són l'art, la ciència, l'esport, etc... on per assolir-lo és necessària una màxima dedicació, constància, una gran fe en si mateixos i una gran dosi de bona sort, tots els inconvenients, els mancats d'esperit de sacrifici, els enamorats de la vida flonja i faltats de fe en si mateixos.